

Имунизация срещу грип

стр. 3

Вестникът излиза с финансова подкрепа на Министерството на държавната администрация и местното самоуправление, благодарение на спечеления проект „Използвай моста“. Проектът се финансира от Бюджетния фонд за националните малцинства за програми и проекти от областта на културата за 2019 г. - договор №: 401-00-00386/2019-28/303, стр. 6, 7, 8, 9 и 10

Все повече магазини се закриват!

стр. 4

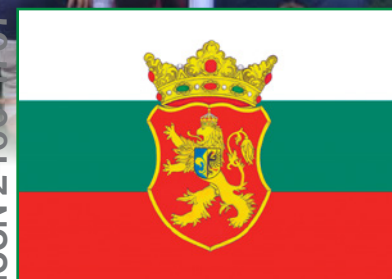
Братство

Ново

ВЕСТНИК НА БЪЛГАРИТЕ В СЪРБИЯ

ISSN 2466-4707

novo.bratstvo.rs

ГОДИНА IV • БРОЙ 77 • 25 октомври 2019 година • Безплатен екземпляр • Основател: НАЦИОНАЛЕН СЪВЕТ НА БЪЛГАРИТЕ В СЪРБИЯ

Предстои ни празника на една от най-почитаните светици – Света Петка

стр. 10

Изложба на Георги Йосифов

стр. 8

стр. 3

Международна научна конференция в Цариброд

стр. 3

Димитровградчанки ще могат да си направят безплатен скрининг за рак на гърдата

стр. 5

„Ил’ ордия, ил’ кесия“

Осилеградски певци и танцьори участваха във „Фолклориада“ в София

стр. 7

ИНИЦИАТИВА СТАРОТО ИМЕ НА ГРАДА ДА СЕ ВЪЗВЪРНЕ НАПЪЛНО

На последната сесия на ОС в Цариброд

На състоялата се преди броени дни сесия на Общинския съвет в Цариброд съветниците приеха решение за задвижване на инициатива да се извършат изменения в Закона за териториалното устройство на Р. Сърбия и на града, общината като цяло, както и на кадастралната община Димитровград, да се възвърне старото название Цариброд.

Решението ще бъде предоставено на Министерството на държавната администрация и местното самоуправление, което трябва да изготви проекторешение на посочения закон, като в него да внесе названието Цариброд, а заличи названието Димитровград. Очаква се до края на настоящата година Народната скупщина на Р. Сърбия да приеме проекторешението с посоченото изменение, след което Димитровград и официално ще се преименува в Цариброд.

Нека да припомним, че през изминалите няколко месеца бе прилаган, както го наричаха определени местни политици, „компромисен модел“, като на сръбски език името на града бе Димитровград, а на български език - Цариброд. Обоснования във връзка със значението да се промени името на града, съответно да се върне старото му и традиционно название, на сесията изнесоха кметът на общината д-р Владица Димитров и председателят на Общинския съвет Зоран Гюров.

Представители на СПС в Общинския съвет се въздържаха от гласуване с обоснование, че по време на проведеното непосредствено преди сесията на общинския парламент заседание на съответния общински орган на партията, се стигнало до извода, че във волята на членовете на партията и гражданите на общината като цяло нищо не се е променило относно становището им по въпроса за названието на града от провеждането на референдумите отпреди години до днес.

Останалите съветници (общо 22-ма) вдигнаха ръка за промяната, включително и представителят на групата граждани „Цариброд, мисли свободно“ Александър Васов, който бойкотираше няколко сесии на Общинския съвет, но този път се озова в залата и в речта си изрази положителното си становище по въпроса.

Съветниците от „Съюза за Сърбия“ не присъстваха и на тази сесия на парламента, макар че, както разкри председателят на Общинския съвет Зоран Гюров, той ги приканил да дойдат и гласуват за промяната на названието на града, обаче те му казали, че подкрепят названието Цариброд, но на сесията не могат да дойдат, за да не навредят на интересите и политиката, която води коалицията им.

Б. Д.

ИНТЕГРИРА МУЛТИКУЛТУРАЛНОТО РАЗВИТИЕ МЕЖДУ СЪРБИЯ И БЪЛГАРИЯ

Портал
far.rs

MULTIMEDIJALNI INTERNET PORTAL
NA BUGARSKOM I SRPSKOM JEZIKU

FAR

ФАР

MULTIMEDIJALNI PORTAL
NA BULGARSKI I SRPSKI JEZIK

«Балкански поток» - проверка

Край българския премиер в проверката бяха освен сръбския министър и зам.-министърът на енергетиката на Саудитска Арабия Аабед Абдулах Алсаадун, представител на министерството на енергетиката на Унгария, вицепремиерът Томислав Дончев, министърът на енергетиката Теменужка Петкова.

Благодарение на този проект и интерконектора с Гърция потребителите ще могат да ползват най-евтиния газ. Скоро България ще има две газови магистрала,

по които Сърбия, Македония, Унгария и Австрия също ще могат да си доставят газ, изтъкна Борисов

По думите на Александър Антич сръбският газопровод, част от «Балкански поток», трябва да е готов до края на годината. Борисов на свой ред каза, че графициите се уеднаквяват, така че дейностите да завършат от българска и сръбска страна едновременно.

Р.

ПЪРВО ЗАСЕДАНИЕ НА СМЕСЕНАТА КОМИСИЯ В БЕЛГРАД

Първото заседание на Смесената комисия за сътрудничество за опазването на околната среда между Република Сърбия и Република България се проведе тези дни в Белград. Участваха заместник-министърът на околната среда и водите Николай Кънчев, посланикът на България в Сърбия Радко Влайков и експерти от МОСВ. Делегацията от Сърбия беше водена от държавния секретар на околната среда Иван Карич.

Тази година на 22 януари в Димитровград беше подписан Меморандум од страна на министрите на околната среда и водите на България Нено Димов и

министъра за защита на околната среда на Сърбия Горан Триван.

Смесената комисия за сътрудничество за опазване на околната среда между Р Сърбия и Р България е създадена в съответствие с подписания Меморандум. Първото заседание на комисията в Белград протече много интензивно - приета бе двегодишна програма за прилагане на Меморандума през 2020 и 2021 година. Смесената комисия ще работи с високо темпо, за да спазва сроковете за изпълняване на задачите, които им бяха зададени на първото заседание.

С.Дж.

В БОСИЛЕГРАД СЕ ПРОВЕДЕ ФИНАЛНИЯ ТУРНИР ПО ШАХМАТ ЗА ПЕНСИОНЕРИ ОТ ПЧИНСКИ ОКРЪГ

Босилеградското сружение на пенсионерите бе домакин на тазгодишното финално състезание на турнира по шахмат за пенсионери от Пчински окръг. Общ победител в състезанието, което освен в нашия град, бе организирано и в Сурдулица, Владичин хан и Вранска баня, бе отборът на пенсионерското сдружение от Сурдулица с 30,5 спечелени точки. На второ място се класира Владичин хан с 19,5, на трето - отборът от Босилеград, който спечели 17 точки, а четвърто зае отборът от Вранска баня със 6 точки.

За най-успешните отбори в състезанието Община Босилеград осигури купи и други награди, които им връчи кметът Владимир Захариев.

След края на състезанията за всички участници в турнира домакините, с подкрепата на общината, организираха скромно тържество в своите помещения, на което присъстваха и кметът Владимир Захариев и председателят на Общинския парламент Славчо Владимирков.

П.Л.Р.

Традиция

Парични награди за царибродски ученици

От общинската хазна за учениците от ОУ „Христо Ботев“ и Гимназията „Св. св. Кирил и Методий“, осъществили успехи на различни съревнования, бяха заделени над 600 хиляди динара.

В съответствие с установената преди няколко години традиция, царибродските ученици, осъществили успехи на окръжни, междуокръжни и републикански съревнования по определени предмети, спортове и хорово пеене, получиха парични награди от общинската хазна.

Общо 607 хиляди динара бяха заделени за целта. За завоювано първо или второ място на републиканско съревнование по определен предмет, спорт или хорово пеене учениците получиха по 20 хиляди, докато третото място от това ниво на съревнование им донесе 15 хиляди динара.

Осемнадесета среща на преподаватели, сътрудници и студенти от Философския факултет в Ниш и Филологическия факултет „Св. Св. Кирил и Методий“ от Велико Търново

Наталия Йованович, декан на Философския факултет в Ниш, доц. д-р Йелена Йованович и асистент Йелена Младенович посрещнаха група преподаватели, сътрудници и студенти от Филологическия факултет „Св. Св. Кирил и Методий“ от Велико Търново. Традиционната среща, осемнадесета по ред, се проведе в Ниш от 10 до 13 октомври.

На 11 октомври в залата на Философския факултет в Ниш се състоя научно събрание под наслов „Обичаите в културата на сърби и българи“, на което говориха деканите на двата факултета - Наталия Йованович от Ниш и Ценка Иванова от Велико Търново, както и ректорът на Великотърновския университет Христо Бонджолов. Ректорът Бонджолов вручи отличието „Почетен знак на ректорите“ на преподавателя Йордан Маркович от катедрата по сръбски език към нишкия факултет за изключителна ангажираност, активно участие в съвместни научни и образо-

ва за спечелено първо, второ или трето място на окръжно или междуокръжно съревнование, учениците получиха по 7 хиляди динара.

Както и досега, церемонията по връчването на наградите се проведе в Конферентната зала в СЦ „Парк“, а бяха им връчени лично от кмета на общината д-р Владица Димитров. Най-напред той честити успехите на учениците, след което добави: „Вие сте най-доброто, което има нашата община. Гордеем се с вас, а вие се гордейте със своите постижения. Трябва да продължите да учите и един ден да станете добри, усърдни и пълноценни хора. Общината следи вашия труд и умее да го награди. Наградите, които ви даваме, не са големи, но са достатъчни. Те нека да ви припомнят, че някой мисли за вас.“

Б. Д.

вателни проекти от самото начало на партньорството на двата университета, за колегиялна и приветлива атмосфера и забележителен принос за дългогодишното сътрудничество.

В рамките на четиридневното посещение, освен обиколките на паметници, изложби и други забележителности на Ниш, беше подписан и Протокол за сътрудничество между двата факултета, който включва взаимно осигуряване на преподаватели, посещения на преподаватели и студенти, провеждане на тематични научни срещи, лекции с покана, обмен на преподаватели и студенти, както и съвместно участие с проекти в международни конкурси.

Срещата приключи с избор на тема за следващата, 19-та по ред, която ще се проведе във Велико Търново. Тя ще носи названието „Път в литературата на българите и сърбите“.

С. Дж.

Дарение от Фондация «Българска памет»

Босилеградската гимназия има достъп до видео уроци и тестове на български език

Фондация «Българска памет» в партньорство с образователната онлайн платформа „Уча се“ осигури безплатен онлайн достъп до над 15 000 видео урока и тестове на български език за обучение на босилеградските гимназисти.

Учителите вече имат свободен достъп до онлайн базата данни, съдържаща уроци и тестове, съобразени с официалната училищна програма и по този начин е улеснено преподаването. Така се компенсира липсата на учебници за

паралелките, в които преподаването е на български език, поясни директорът на гимназията Владимир Григоров и изказа голяма благодарност към Фондация «Българска памет» от свое лично име и от името на преподавателите и учениците в училището.

В босилеградската гимназия от първи до четвърти клас има по една паралелка, в която обучението се провежда изцяло на майчин български език.

П. Л. Р.

Международна научна конференция в Цариброд

Генералното консулство на Р България в Ниш и Народната библиотека „Детко Петров“ в Цариброд организират Международна научна конференция „Култура и литература на етническите българи в Р Сърбия“. Конференцията ще се състои на 31 октомври в библиотеката в Цариброд от 10 часа.

На конференцията ще говорят проф. д-р Михаил Неделчев, доц. д-р Елка Трайкова, директор на Института за литература при БАН, доц. д-р Георги

Николов, проф. д-р Надя Манолова, Людмила Зидарова, доц. д-р Пенка Ватова, проф. д-р Светлана Стойчева, доц. д-р Едвин Сугарев, Иван Николов, Елизабета Георгиев, Мила Васов, Пене Димитров, Новица Иванов и Бранко Йотов.

След конференцията ще бъде открита изложбата „140 години българска дипломация“ и ще се проведе литературно четене.

С. Дж.

В Здравния дом в Босилеград

Имунизация срещу грип

Здравния дом в Босилеград се провежда ваксинация срещу сезонен грип, за която цел са осигурени 200 дози ваксина. За да получат ваксината, всички хронични пациенти и други заинтересовани лица трябва да се обърнат към личния си лекар, а след получаване на одобрение от него могат да получат ваксината в службата за спешна медицинска помощ, съобщиха от тукашния Здравен дом. Става дума за четиривалентна грипна ваксина, която съдържа два типа вируси А и два типа вируси В.

Апелира се към всички пациенти с повишен риск от усложнения при появата на грипна инфекция, да се ваксинират през следващите дни, тъй като са необходими две до три седмици за създаване на имунитет, който да защити организма от инфекция. Към тази група принадлежат пациентите със сърдечно-съдови заболявания, респираторни

заболявания, метаболитни заболявания, включително и диабет, затлъстени хора с бъбречна недостатъчност, злокачествени заболявания и бременни жени. При ваксинирането пациентите задължително трябва да бъдат здрави, т.е. да нямат възпаление на гърлото, хрема и подобни инфекции.

Тази година за гражданите в Сърбия са осигурени 290 400 дози ваксина, произведени от френска компания, т.е. 50 000 дози ваксини повече в сравнение с предишната година, поради големия интерес през миналогодишния сезон, посочват от Института за обществено здраве „Милан Йованович Батут“. Ваксината срещу грип е пристигнала точно според плана, а Сърбия е единствената държава в региона, която е успяла да осигури ваксината навреме.

П. Л. Р.

Димитровградчанки ще могат да си направят безплатен скрининг за рак на гърдата

От 14 октомври в двора на Здравния дом в Димитровград е стационариран подвижен скрининг мамограф, в който до средата на ноември месец ще се вършат профилактични прегледи за диагностика на рак на млечната жлеза при жените. Тъй като е известно, че ракът на гърдата е по-чест след 50-годишна възраст, и тук прегледите са предназначени за жените на възраст от 50 до 69 години, получили покана на домашен адрес да се явят на скринингов преглед. Изследване обаче могат да си направят и жените под тази възраст в случай да имат определени съмнения

или да са с повишен риск (някой от най-близките им да е бил болен от рак на гърдата), които трябва да обезпечат направление от личния си лекар.

Мамографските прегледи се правят всеки работен ден и събота от 9 до 15 часа, а извършват се от специално подготвен екип от радиолози, заети в Центъра по радиология на Клиничния център в Ниш. За прегледа не е необходима заверена здравна книжка, а само личен документ. Резултатите от скрининга ще бъдат изпратени на пациентките на домашен адрес до три седмици след прегледа.

Д. Х.

Теми и дилеми - Тревножно явление в Цариброд

Все повече магазини се закриват!

В Цариброд напоследък се забелязва тенденцията на закриване на магазини. Собствениците им по принцип казват, че данъците били високи, мющерите били все по-малко, в резултат на което се стигало до ситуацията, която най-просто и най-ефектно би могла да се опише с онази народна – „Повече дара, отколкото масло.“

На централната градска улица, по-точно на ъгъла на улиците „Балканска“ и „Белградска“ само преди няколко дни бе закрит магазина, в който се продаваха главно плодове и зеленчуци. Както неофициално можахме да разберем, сега вече бившите собственици на този магазин се готвят да заминат на работа в Германия.

– „минало свършено време“.

Жителите от царибродския квартал „Чуй петъла“ от месеци „пищят“, че нямат магазин, след като собственикът на този на ъгъла на улиците „Христо Ботев“ и „Зеленгорска“, който работеше дълги години, реши да го закрие и да се запише на трудовата борса. „Само магазин да имаме, да не слизаеме за всяка дреболийка в града, бихме били доволни. Дори не бихме правили забележки доколкото цените на стоките в него са и малко по-високи“, бяха коментарите на няколко граждани от посочения квартал, с които поговорихме по темата. В интерес на истината нека да отбележим, че един царибродчанин прояви интерес да открие същия

занимава и държавата.

Свидетели сме, че неотдавна в Благоевград президентът на Сърбия заяви, че трябва да започне да се мисли в посоката – определени категории заети в обществен сектор (медици, просветни работници...) в бедните окръзи на страната (Пчински, Топлишки...) да получават с няколко процента по-големи заплати от колегите си в развитите окръзи и особено от онези, които работят в Белград. „В Белград средната заплата е 74, а в Благоевград 39 хиляди динара“, каза президентът. Идеята е отлична. Браво!

Следейки обаче същата логика, би трябвало да се предприемат мерки да се облекчи положението и на останалите категории заети и особено на собственици на търговски магазини, малки производствени фирми и пр.

Лесно е да си добър търговец в среда, в която има население, но е трудно да се занимаваш с търговска дейност в малки среди, каквито са Цариброд, Босилеград, Търговище, Църна трава, Сурдулица, Гърделица..., в които населението от ден

На пенсионерско съревнование във Върнячка баня

Изключителен успех на царибродския отбор

На проведената за 12-и път „Олимпиада на хората от третата възраст“, която неотдавна се проведе във Върнячка баня, отборът на царибродската организация на Сдружението на пенсионерите осъществи изключителен успех, като се нареди на 7 място в конкуренция на 248 отбора от Сърбия и чужбина.

В състава на царибродчани бяха: Иван Станоев, Бора Николич, Владимир Цветков и Левка Гогова. Спортно-възстановителните дисциплини бяха: шахмат, дартс (пикадо), спортна стрелба, баскетбол, футбол и щафетно бягане.

Водачът на сдружението Асен Радоицев пред вестника ни сподели, че това е най-доброто класиране на един отбор на организацията, откакто то взема участие в проявата. „Да бъдем седми в конкуренция на толкова много отбори, това наистина е голям успех“, заяви Радоицев.

В поотделна конкуренция, съответно в отделни дисциплини, нито един състезател от царибродския отбор не успял да се добере до медал. Членът на отбора Бора Николич изрази недоволството си от този факт, като в кратко изявление сподели: „Да, това в отборна конкуренция може би е нашето най-добро класиране, но все пак недоволствам от факта, че нито един от нас, членовете на тима, не успя да спечели медал“.

Нека да отбележим, че в „Олимпиадата“ като гост участва и отбор на пенсионерската организация от българското крайгранично градче Годеч. Гостите от България заеха солидно място в крайното подреждане.

Б. Д.

Успех на босилеградските каратисти на турнира в Църна трава

Каратистите от секцията по карате към Спортния съюз на Община Босилеград спечелиха първо място в общото класиране на втория турнир по карате „Църна трава оупън 2019“, който се проведе във физкултурната зала на средното техническо училище „Милентије Попович“ в Църна трава.

В конкуренцията на три клуба нашите четиринадесет състезатели спечелиха 27 златни и 24 сребърни медала в единични и отборни изпълнения на кати и борби.

Треньорът на секцията по карате Владимир Петрович изрази задоволство от добрите изяви на своите възпитаници.

Участие на нашите малки каратисти в това състезание осигуриха Община Босилеград и Спортният съюз на Община Босилеград.

П.Л.Р.

На улица „Балканска“, до магазина, който жителите на града от десетилетия му викат „Драгстора“, неотдавна бе закрит и магазинът „Велком“, в който години наред се продаваше храна за добитък и други стоки, предимно за селскостопанското производство. Собственикът на този магазин Милан Велчев отиде да работи в България. Години наред говореше пред приятели, че от година на година все по-трудно свързва краищата, оповестяваше, че може би ще дойде в ситуация да закрие магазина си, който, мимоходом нека да отбележим и това, беше в негово помещение, съответно не плащаше наем, бореше се, бореше..., но накрая все пак наистина стигна до – катинара. Жалко!

Забелязахме, че е сложен катинар и на вратата на магазина на ъгъла на улиците „Иво Андрич“ и „8 март“. Преди процеса на приватизирането принадлежеше на местната търговска фирма „Търгокооп“. Доколкото сме запознати, помещението след това купи една бивша работничка на тази фирма. Дълги години работеше, но сега май и тя е преценила, че в Цариброд е вече трудно човек да се занимава с търговска дейност и че е – дошъл краят. Тревножно! На това място в квартала „Строшена чешма“ магазин е имало 40, 50, а може би и повече години, така че сме уверени, че на хората, които живеят в посочения квартал, както и на други царибродчани, които там понякога минават, им е мъчно, когато видят, че магазинът вече е

магазин. В момента провежда ремонтни дейности и се очаква той да заработи в скоро време. Бихме коментирали – за щастие на чуйпетълци.

Примери на закриване на магазини не само в града, но и в петте крайградски селища, има още много. Всеизвестно е, че в крайградското селище Градине няма магазин от няколко години. За магазини в селата в общината няма какво и да говорим, поради простата причина – няма ги.

Известно е, че преди няколко месеца бе закрит и единственият магазин за стъклопоставяне в града и общината като цяло. Сега, доколкото някой счупи стъкло на прозореца си, ще трябва да ходи в съседния Пирот, за да си купи ново.

Нека да отбележим, че в града засега не се забелязват случаи на закриване на пунктовете за комарджийски игри, както и на кафета и ресторанти. За помещенията от пръвия посочен вид бихме коментирали (разбира се, като пълни невежи) по (не)духовит начин, че те оцеляват, защото на гражданите на общината вече не им остава друга възможност, освен – „да играят на комар с късмета и съдбата си“, докато за оцеляването на питейните заведения „главните виновници“ май все още са т. нар. уикенд туристи от България.

Накрая, нека ни бъде позволено в този текст да изнесем и становището си, че с тези въпроси трябва да започне да се

на ден намалява. В Пирот неотдавна бе открит едн кой си поред „голям маркет“ – „Лидъл“. Там вече работят „Макси“, „Рода“, „Мармил“... Но в Пирот е лесно, тъй като броят на населението и нататък е голям или значително по-голям в сравнение с общините в Пиротски окръг. Вярно е, че и в самия град Пирот, както и в Пиротска община като цяло, през последните години се отчита намаляване на броя на жителите, но..., там все пак още се може...

Има ли начин как това да се осъществи, съответно може ли да се облекчи положението на хората, които се занимават с бизнес в малките общини? Разбира се, че може. Съществува не една, а куп икономически мерки за преодоляване или поне смекчаване на отрицателните тенденции в сферата на търговията, производството... Ето, примерно, собственици на търговски магазини в малките среди би могли да плащат по-малки доходи. Би могли да им се отпускат определени видове субсидии и пр.

Не може, все пак не може всичко да се (само)регутира със законите на пазарната икономика. Впрочем видяхме и на собствената си „кожичка“ какво означава либералния капитализъм, който концепт отхвърлиха и най-развитите страни в света, като своеобразен начин на (само)унищожение.

Б. Димитров

Ферма като убежище

„Ил’ ордия, ил’ кесия“

Александър Васов е свирил на кавала си на сцените из цяла Европа, често и с някои от най-прочутите имена в народната музика, но решава да остави всичко и да се върне към корените си. Основава ферма в родното село на баща си Пъртопопинци - в Забърдието, близо до Димитровград.

Когато изкара стадата си овце и кози на паша, отново си другарува с кавала - инструмента на овчаря. За себе си казва, че още като малък мечтаел да има своя ферма. Заради голямата си любов към животните завършва ветеринарна медицина в Белград. Любовта му към овцете и любовта му към музиката вървят ръка за ръка. Още като малък започва да се интересува от народните инструменти: кавал, гайда, дудук, цафара, окарина, тамбура и балалайка. Всички тези инструменти Александър владее съвършено и пее прекрасно.

Помолихме го да ни разкаже нещо повече за фермата си.

- Фермата се намира в село Пъртопопинци. Местността наричат и Равна гора - защото мястото е такова, има много дървета, голяма част от които и сам съм засадил. Тук надморската височина е около 720 метра - но климат е по-суров. Например тази сутрин тук беше -3, а в Димитровград +4. Това е ферма за овце и кози - овцете са от автохтонна порода, всъщност „белометохийска порода на пламенек - бардока“. „Бардока“ идва от албанската дума за бяла овца. Козите са от алпийска порода. Обичам да казвам, че от нещо трябва да се живее, трябва да има продукция. Автохтонните породи за съжаление нямат висока продукция, но са феноменална съкровищница на гени. Те са като банки на гени, където те се съхраняват за бъдещето, в което вече живеем. На всички ни е ясно, че когато разнообразието от плодове, зеленчуци, зърнени храни и видове животни намалява, попадаме в ситуация да имаме монокултури т.е. тесен генофонд, който, когато е чувствителен към нещо, няма начин да се защитим. Тук в Забърдието има няколко ферми, които се стараят да отглеждат стари породи.

Кога сте започнали да се занимавате с животновъдство?

- С фермата започнах през 2002 г., но през 2003 г. се преместих да живея тук. Работата е трудна, както при всяка селскостопанска дейност. Кой както успее да се справи. Вчера например приготвяхме силаж - само ние двамата вместо 5-6 души. При нас има стара поговорка „Ил’ ордия, ил’ кесия“, в смисъл или ще имаш много хора - орда, или много пари. Но дошло е време да няма нито едно от двете и борим се кой както знае и може.

Кой е главния продукт на фермата?

- Производството на сирене. Тази година, имайки предвид броя на помощните работници, голяма част от млякото давах на местната мандра «Стара планина». Мисля, че това е истинският път - да се свързват производителите с преработвателите. По този начин клиентът получава качествен продукт.

Фермата е от традиционен тип, което означава, че животните излизат на паша.

Не ги отглеждам вързани и на закрито, но са колкото може повече на паша. Сега в момента има царевични зърна останали на кочаните, благодарение на нашата стара и лоша механизация, която се използва при събирането на царевичната. За един фермер е много важно да бъде изобретателен, за да оцелее. Някой може да се справи така, за да бъде на положителна нула, а някой се проваля.

Кой обикновено води козите и овцете на паша?

- Аз или работника ми. Имам и една глутница кучета, която ни следи докато сме на паша. Голям съм любител на кучета и гледам традиционните породи: шарпланинци, каракачански кучета и пулени - овчарско куче от Войводина. Аз съм международен съдия на изложби на кучета, преди всичко съм кинолог или както ние казваме - кучкар. Ако ме попитате, ще кажа, че пулините са най-добра и най-вярна порода кучета. Просто доказателство - на езерото има много туристи, които обичат да правят барбекю. Шарпланинеца или каракачанското куче ще останат край тях, чакайки да получат някой кокал или залък, но пулина ще следи овчаря и стадото. Може би съм малко сантиментален към тях затова, че майка ми е от Войводина, но наистина са феноменални.

Кажете ни нещо за ламите във вашата ферма.

- Ламите са от Белградския зоопарк, те са получени при някакъв обмен на животни. От време на време в зоопарка имат по някое излишно животно и в такива ситуации търсят надеждни хора, които ще се грижат адекватно за тях. Така се сдобих с тях преди няколко

години. Междувременно те създадоха някакво потомство, което аз не успях да запазя. Възрастните ламы са много устойчиви, мили, нежни, хранят се както и всички останали преживни животни.

Каква е изкупната цена на млякото? Вашата ферма голяма ли е?

- Моята ферма е малка ферма. Средно има около 20 условни глави. Условна глава е крава от 500 кг или 10 овце или 10 кози. Имам винаги около 200 дребни преживни животни. Трябва да се намери оптимална среда. Ако бих отглеждал 400-500 или повече условни глави, производството би било значително повишено, но не бих имал достатъчно работници - просто няма работна ръка. Ако са по-малко, по-малко ще произвеждам, но няма да покрия разходите си. Това, което се показва като идеален минимум, е бройката от 150 овце - в смисъл да може фермата да оцелее. Според старата рецепта - 50 за овчаря, 50 за храната, 50 за собственика.

Тъй като мълзенето е ръчно, получават се около 1,5 до 2 л мляко по коза на ден. В момента общото количество мляко от едно мълзене е около 80 л.

Когато става дума за продажбите, аз не мога да се оплаквам. Винаги се старая да продам нещо - агне, яре, мляко или сирене, няма значение. Хората трябва да се променят. Никой няма да ти почука на вратата и да търси някои от продуктите ти, ако не произвеждаш. Трябва тичане за добра продажба. За литър козе мляко получавам 40 динара. Това е цената през сезона, а козето и овчето мляко са сезонен продукт за разлика от кравето мляко, което го има през цялата година. Извън сезонна цената е увеличена до 50 или 55 динара, но и количеството е по-малко, така че си излиза еднакво.

Колко сте доволни от пазара?

- Единствения пазар в Сърбия е Белград. София също така е добър пазар, но не е много изгодно да се пътува през лятото, когато са големи задръстванията на границата. Това сериозно унижава броя на гастро-туристите от България. Затова трябва да бъдем по-ефективни с алтернативни гранични пунктове. Говори се за Петачници, но аз съм на мнение, че Бребевница е по-удобно място за граничен пункт. Там вече има асфалт по 200 метра од двете страни на границата, а и железопътни релси. Не трябва много труд там да се направи граничен пункт, само малко добра воля.

Вълци има ли?

- Има. Вълкът е като УДБА. Това, че не го виждате, не означава, че той не ви преследва. Но аз имам овчарски кучета и те добре си вършат работата. Хищникът не трябва задължително да се убива - достатъчно е да имаш пазачи. Аз вярвам в устойчивата грижа за животните - което означава да се запазят и стадото и хищниците. Биоорганичното животновъдство изисква много труд, за да бъде устойчиво. Щеше да е по-лесно и по-хубаво, ако имаш малка къщичка и 5 кози.

Струва ни се, че въпреки трудностите, харесвате живота си на фермата.

- Живота ми, откакто се помня, е между музиката и животните. На фермата успях да уравновея тези две големи страсти. Фермата е моето убежище от света, който става все по-нервен.

С.Дж.

Босилеградското сдружение на пчеларите „Радилица“

Кръгла маса по проблемите с отравянето на пчели

Сдружението на пчеларите „Радилица“ със съдействието на Община Босилеград ще организира кръгла маса на тема „Борба срещу отравянето на пчелите“. Съвещанието ще се проведе на 8-ми ноември с начало в 11 часа в заседателната зала в сградата на общинската администрация в Босилеград.

Председателят на босилеградското пчеларско сдружение Игор Антимов изтъкна, че Босилеград е един от трите града, в които ще бъдат организирани такива кръгли маси, които съвместно реализират Германската агенция за международно сътрудничество (GIZ), Постоянната работна група за регионално развитие на селските райони в Югоизточна Европа и Съюзът на пчеларските организации на Сърбия. Освен в нашия град, кръгли маси по същата тема ще бъдат проведени и в Белград и Сурдулица.

От местното сдружение на пчеларите „Радилица“ апелират към всички пчелари от Босилеградска община да извършат задължителна регистрация на пчелните си семейства. Регистрацията се върши във Ветеринарната амбулатория в Босилеград в периода от 1 до 31 октомври и включва регистриране на всички пчелни семейства - кошери, които пчеларят планира да отглежда през зимата.

В „Радилица“ припомнят, че задължителната регистрация на пчелните семейства се върши два пъти годишно - през април и октомври.

Лекции за важността на пчелите като опрашители и тяхната защита от неконтролирано прилагане на пестициди ще изнесат представители на Министерството на селското стопанство на Република Сърбия и изявени експерти от областта на селското стопанство и ветеринарната медицина.

П.Л.Р.

СВЕТЪТ В ДЖОБА

“Вълшебна е понякога силата на детските спомени.” Николай Хайтов

След много години посетих родното си село и отново се върнах в някогашния свят, далечен, а близък, чудесен и непонятен. На самото влизане в селото изтрипах: това ли беше моето село или съм объркал посоката? Много неща, които очаквах, ги нямаше или аз не ги познах, а може би и не са съществували, а са плод на моите блянове? Вместо малката тясна пътека, която някога водеше до центъра на селото, сега е асфалтов път, наистина доста кърпен и пак с много дупки, обрасъл с храсти и буреняк, но много по-широк от пътеката. Училището, кооперативният дом и другите няколко сгради в центъра са рухнали, с олюпени стени и паднали покриви. Къщите по махалите също рухнали с прихлупени стрехи, пусти и студени. Като че ли отвсякаде надникват заканавци се и навъсени страшилища.

И нашата къща бе една от тях. Посрещна ме с мъчно скърцане, с плач без съзвиз, с подигравка и ужасяващ кикот, докато се опитвах да откюча вратата. Бравата е ръждясала и сякаш беше срастнала с дървото. Като отворих, последва едно болно, плачещо цвилене на отдавна ръждясалите шарки. Всичко, което докоснах, плачеше... А вътре? Позната миризма на мухъл ме удри в лицето. Паяжини, тъмнина и нищо друго. Няма го разбоя, няма я голямата печка, няма го виделцето... Дървените кревати, които баща ми сам беше направил, мълчаха под прахолясалите шарени чержета, докато прозорците, прекрити с паяжини, едвам пропускаха светлинка...

Най-голямо безпокойство ми донасяха нощите, изпълнени с празнота и безсъние. Първата нощ въобще не заспах. Не от страх, а от вълнение и тъга, която ми се настани в душата. Сутринта сякох в зимника. А там, каците сухи, издупчени, обръчите им паднали, бурищата също, глинени връчви и кюпове счупени... Каквото и да докосна, дъзми от празнота. От всичко идваше миризма на нещо далечно, недосегаемо. Дали това беше миризмата на кисело зеле, сирене, туршия... не можах да одгатна. Навсякаде празни стъклени бутилки от ракия, вино, олио. Където и да стъпвах, паяжина полепваше по краката ми, а мишки и плъхове сноват от ъгъл в ъгъл и шмугват зад празните съдове. Тук са и елементите от стария разбой - кросна, совалки, шарени хурки, вретена...

Защо ми трябваше да слизам в зимника и да си нараня душата? Нали снимката от детството в главата ми щеше да си остане непокътната и аз до края на живота си щях да се наслаждавам на нея. А сега? Но можах ли след толкова години да не видя това, което толкова ме привличаше? След силното разочарование реших веднага да изляза от зимника и да си тръгна от селото. Но в тоя момент погледа ми се спря върху една шарена вълнена торба в насрещния ъгъл. Смачкана, покрита с прахоляк, сякаш отделена от останалите старудии, живееше сама за себе си. Като я поместих, облак прах се вдигна от нея, а цял рояк буболечки и паяци се втурнаха да бягат. Затреперих от вълнение! Войнишкият сивозелен куфар ми закова очите. Това беше куфара на баща ми още от времето, когато той бил войник. Куфара, с който раснахме, който постоянно ни беше пред очите, а никога не разбрахме какво крие в себе си. Беше под ключ, а ключа

майка носеше вързан за пояса и никому не позволяваше да надникне в куфара. Децата са много любознателни, та всичко дето им е забранено провлича тяхното внимание. А какво имаше вътре? Само можехме да предполагаме. И сега ето го пред мен. Какво възхищение! Нямахме кой да ме спре да го отворя и най-накрая да разкрия голямата тайна. Обърсах цял пръст прахоляк от него и го измъкнах до вратата на светло, за да мога по-хубаво да разгледам съдържанието му. Както и очаквах, куфара беше заключен, а ключа кой знае къде е. Наложих се да го отварям насила. Едвам успях.

Когато го отворих, имах какво да видя: различни документи - контракти, присъди, квитанции, фотографии на баща ми като войник, на майка ми като мома, фотографии от събори, сватби и други празненства... Наблюдавам тези далечни, а толкова близки лица и сърцето ми взе да се свива. Някаква болка се вмъкна в душата ми и искаше ми се да заплача. Покрай фотографиите тук бяха писма: от нас децата, от баща ми, от роднини в чужбина... Това ли бяха нещата, криещи големи тайни, а куфара беше тяхното съкровище? Докато разгледвах старите вещи, струваше ми се, че от тавана идват някакви звукове, от зимника - упойваща миризма, а пред очите ми минават отдавна забравените ликови. Тъкмо щях да затворя куфара, но ми се мерна една кутийка. Съвсем обикновена картонена кутийка, не по-голяма от тетрадка. „Какво ли чудо се крие тук?“ - помислих си и я отворих. А там скъпоценности: лъски за сая, две-три писма, една жълтица - мираз на майка ми, вместо казмирна сая, за която цял живот жадувахме. На самото дъно едно тефтерче - от кориците му личеше, че е църковен календар. Не ми беше ясно защо един църковен календар е толкова дебел? Отворих го да проверя съдържанието му, а там!? Чудо! Моят отдавна изчезнал «Светът в джоба!» Направо ми се зави свят. «Светът в джоба», за който страдах повече от четирдесет години, заради който загубих един от най-добрите ми приятели и който определи отношението ми към хората и живота, ето къде се намирал през цялото време!

Станко ми беше връстник и живееше в съседната махала, на около петстотин метра от нашата. Още от първо отделение бяхме неразделни приятели: заедно отивахме на училище и се връщахме, заедно пишехме домашните, седяхме на един чин, заедно пазахме добитъка... Речи го бяхме неразделими. Нямахме тайна, която не си споделяхме, нито пък добро или лошо. Това беше приятелство без граници, чисто, без предразсъдъци, без калкулации, каквото може да бъде само между децата.

И такава едно приятелство се

прекъсна и никога повече не се възстанови. Защо? Причината разбрах след четирдесет години, когато в стария войнишки куфар намерих «Светът в джоба».

Станко беше със среден успех, но затова пък показваше голям интерес към изобретяването и механиката. Много обичаше да рисува самолети и ракети и мечтаеше да направи криле и да полети в небесата. Мен пък тези предмети не ме привличаха. Аз най-много обичах география. Интересувах се от далечните екзотични страни, та всеки момент гледах да се доближа до някоя географска карта и там да бродя из непознатите предели.

Случи се, че Станко беше получил от баща си атлас, малко тефтерче, в което бяха поместени географски карти от целия свят, което се казваше „Светът в джоба“. По същото време по-големият ми брат Душко на мен беше донесъл водни бои за рисуване. Съвсем обратно. Нито Станко, нито аз бяхме доволни. Един ден решихме да си разменим подаръците. Така и той и аз получихме онова, което обичахме. Сега бяхме и двамата доволни. Обаче не мислех за същото и нашите дарители. Станко беше получил голям упрек от баща си и наредба да си върне атласа! Също минах и аз - брат ми наложи, както знам да върна боите, понеже те не са само за мен, а и за по-малкия ни брат, който учеше една година след мен. Ние пък никак не искахме да се откажем от скъпоценностите, които притежавахме. Нещо с молби, нещо със съзвиз, нещо и времето стори, ден след ден, критиките утихваха, докато напълно не замлъкнаха.

Не знам дали имаше някой по-щастлив от мен, когато отварях атласа и прелиствах цветните страници, от които ме поздравяваха далечните планински венци на Хималаите, Андите, Алпите... или пък криволическите течения на Амазон, Волга, Янг Це... Пространните океани и морета...загадъчните джунгли и тундрите... Това бяха най-хубавите моменти от моя живот. Благодарение на страниците на «Светът в джоба» можах неограничено да пътувам из най-далечните екзотични предели, да се възхищавам на тайнствените и непроходими полюси, неограничено да бродя из сибирските тундри, да плувам по пенливите морета, да ловувам по вечните снегове, да се наслаждавам на най-сладките южни плодове...

Бях много благодарен на Станко, че се съгласи да направим трамбата. Цяла година продължи моето щастие и мислех, че никога няма да се разделя от този толкова ценен за мен тефтер. Но, наложи се за известно време все пак да се разделим. Причината бе наedayното материално усложнение, така че след седми клас трябваше да отида в друго село да пася чуждо стадо овце, за да вземем някоя пара. Страхувах се в новите условия да не се случи нещо със «Светът в джоба», та реших да го скрия, докато не се върна. Хубаво го замотах в стар вестник, сложих го в една метална кутия, за да го запазя от мишките, а след това заедно със Станко го замаскирахме под една гредя в хамбара. Това означаваше, че освен мен и Станко никой друг не знаеше за това нещо.

Есента, когато се прибрах, първото което сторих - потърсих атласа. Но той го нямаше там! Обзе ме някакво грозно чувство! В тоя момент, струваше ми се, живота ми бе загубил всеки смисъл или, както казват французите, резон за съществуване. Вкамених се, когато си помислих, че това е можал да стори само Станко.

Не си спомням как съм излезнал от хамбара, нито какво повече съм си

мислил. Майка ми забеляза, че съм съкрушен и си помислила, че съм болен, та веднага взе да ме разпитва. Казах й, че съм здрав. Няколко дена аз не променях разположението си, нито имах желание за храна, майка ми съмнително завъртя с глава и реши да ме заведе на лекар. Тогава малко се посъвзех. Знаех, че нито един лекар не ще излекува болната ми душа, а всичките пари, които спечелих през лятото, ще похарчим. Слава Богу, че поне в тоя момент у мен надделя разума.

Минаха седмица-две, но аз никак не срещях Станко. Помислих си, ето го крадецът, бяга. „Гузен негонен бяга!“ Не знаех, че Станко заминал с баща си на вършитба и там останали три седмици.

Може ли на един тринадесетогодишен младеж да му се случи нещо по-лошо от това най-добрия му приятел да му открадне най-ценната вещ? Тогава още не бях наясно колко дълбоко разочарование съм изживял? Нима, Станко!? Станко, за когото във всеки момент бях готов с боси крака в огън да вляза! Оттогава станах съвсем нечувствителен към хората. Загубих вярата в справедливостта на човека. Новите приятели приемах с голяма резервираност, подозрение и съмнение...

Когато се срещнахме със Станко, бях съвсем студен. Той си бе същия - добре настроен, та веднага ме попита защо сам така неволно настроен. Нищо не му отговорих.

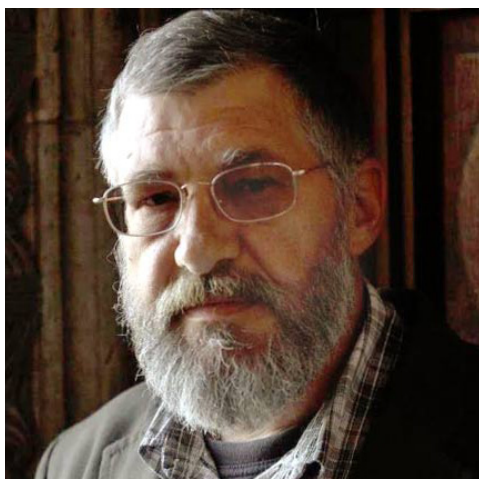
Чаках да ми каже, че атласа е взел, за да се пошегува с мен. Но това не се случи. Не можах да се въздържа и му казах за случилото се, той малко се изчерви и започна да отгатва кой е можал да го вземе. Всяка негова дума приемах като лъжа и преструване. Той може би си е помислил, че се съмнявам в него, но нищо не каза. Аз пък няхах нито един аргумент да го обвиня директно.

Оттогава Станко и аз спряхме да бъдем приятели. Всичко се промени. Използвах всяка възможност да го избегна, измислях най-различни неща, за да откажа поканите да се играем или учим заедно. И в училище не си другарувахме. След часовете бързах, за да не ме настигне. Сутринта също - ходех бързо или бавно, за да не стане така да нестигна аз него или той мен. Станко разбра, че го избягвам и спря да настоява да се срещаме. Беше си намерил нови приятели, с които си споделяше мечтите - да направи криле и хвъркне в небесата като Дедал и Икар.

След толкова години «Светът в джоба» е пак в ръцете ми! Какво възхищение! Не знам колко време съм седял на стария триножник, а да не разбере дали съм щастлив или разочарован? В главата ми непрекъснато се сменяваха снимките отпреди повече от четирдесет години, период, който, струваше ми се, е бил празен и безсмислен. Особено сега, когато разбрах, че Станко не е откраднал «Светът в джоба.» Засрамах се и взех да се разкайвам пред неговия объркан поглед в момента, когато му съобщих тази неприятност, а той знаеше, че е единствения съмнителен. Ако можах да се върна назад във времето, когато бях на тринадесет години, щях да извикам Станко да го прегърна и да му кажа: „Прощавай! Сгреших, но прощавай!“

Как «Светът в джоба» е попаднал в куфара на тайните? Единствено логично беше, че това е можала да го направи само майка ми. Тя по-често влизаше в хамбара да взима жито и вероятно случайно го е видяла, взела го и, мислейки, че е нещо много важно, го прибрала. Понеже беше неграмотна, не е можала да прочете какво е вътре. Откъде пък в кориците на църковен календар!? Това го знае само куфара за тайните.

Симеон Костов

Деян Енев е роден на 11 август 1960 г. в София. Завършил е английска гимназия в София и българска филология в СУ „Св. Климент Охридски“.

Женен, с две деца.

Работил е като бояджия в Киноцентъра, нощен санитар в психиатрията на Медицинска академия и хирургията на IV Градска болница, пресовчик във военния завод ЗЕСТ „Комуна“, учител.

Бил е журналист в „Марица“, „Новинар“, „Експрес“, „Отечествен фронт“, „Сега“ и „Монитор“. Зад гърба си има над 3 000 журналистически публикации – интервюта, репортажи, статии, очерци, фейлетони.

Две години е работил като копирайтер в рекламна агенция.

През 2010 г. в СУ „Св. Климент Охридски“ е участвал като лектор в курса по творческо писане, организиран със съдействието на издателя Георги Гроздев.

През 2012 г. бе лектор в юбилейното пето издание на семинара по творческо писане, организиран от фондация „Елизабет Костова“ в Созопол.

Понастоящем е колумнист в „Портал Култура“.

Издъл е двацет и една книги.

Сборници с разкази: „Четиво за нощен влак“/1987/ - Награда в конкурса за дебютна книга „Южна пролет“; „Конско евангелие“/1992/, „Ловец на хора“/1994/ - Годишната награда за белетристика на ИК „Христо Ботев“, преведена в Норвегия през 1997; „Клането на петела“/1997, 2017/, „Ези-тура“/1999, 2000, 2014/ - Националната награда за българска художествена

литература „Хр. Г. Данов“ и Годишната литературна награда на СБП; „Господи, помилуй“/2004/ - Голямата награда за нова българска проза „Хеликон“; „Градче на име Мендосино“ /2009/, Национална литературна награда „Милош Зяпков“, номиниран за наградата „Хеликон“; „7 коледни разказа“/2009/; „Българчето от Аляска. Софийски разкази“ /2011, 2012/; „Внукът на Хемингуей“/2013/; „Гризли“ /2015/, номиниран за „Хеликон“, носител на наградата „Перото“; „Християнски разкази“/2016/; „Мария“ – 55 разказа и 2 новели, подбор и послеслов Светлозар Игов /2016/, носител на наградата „Перото“; „Дърводелецът“/2017/, номиниран за наградата „Перото“.

Есета:

„Малката домашна църква. Съвременни притчи“/2014/; „По закона на писателя“/2015/

Очерци за писатели:

„Хора на перото“ /2009/

Християнски есета:

„Народ от исихасти“ /2010/

Поезия:

„Стихотворения“ /2012/ - Националната награда за поезия „Николай Кънчев“

Лауреат на голямата награда „Златен ланец“ на в. „Труд“ за къс разказ през 2006 г.

Лауреат на Националната награда „Чудомир“ за къс хумористичен разказ /2015/ Носител на орден „Св.св.Кирил и Методий“ първа степен /2016/

През 2008 г. австрийското издателство „Дойтике“ издаде в превод на немски сборник с негови избрани разкази под заглавие „Цирк България“. Преводът е дело на Норбърт Рандов и Катрин Цемрих, послесловът и съставителството - на Димитър Динев.

През август 2010 лондонското издателство „Портобело“ публикува на английски сборника му с избрани разкази „Цирк България“. Преводът е дело на живеещата в Единбург българска писателка Капка Касбова. Изданието влезе две поредни години / 2010, 2011 / в дългата листа на най-престижния конкурс в света за сборник с разкази на английски език „Франк О' Конър“.

Сборникът му с избрани разкази „Всички на носа на гемията“ претърпя четири издания /Изд. „Фама“, 2005; Изд. „Фабер“, 2007; Изд. „Сиела“, 2009, Изд. „Рива“, 2019/

Лала Боса

Деян Енев

Ричи беше храбро куче. Когато слизаха с асансьора от шестия етаж на високия блок в онзи краен софийски квартал, където тя обитаваше една боксониера, Ричи не се плашеше от страшните звуци, които издаваха въжетата на асансьора, сякаш вдигаха или спускаха котвите на презокеански кораб, Ричи не се плашеше, а храбро изхвърчаше от асансьора на партерния етаж, едва изчакваше да отидат в тревата на междублоковото пространство и тя да откопчее каишката му и се втурваше да тича, без да го е страх, че по пътя си ще срещне други кучета, много по-големи от него и може да пострада, той се хвърляше смело в битките и битките често завършваха с рани, но макар и ранен, Ричи не падаше духом, а гледаше храбро и този поглед под русата косина на главата му, приличаща на косата на русо момченце, сресано на път, много му отиваше на кокершпаньолската муцунка; когато се разделяха, защото тя замина за онзи далечен френски град близо до атлантическото крайбрежие и се наложи да закара Ричи при майка си и баща си на село, той продължи да гледа храбро в мига на раздялата, навярно си мислеше, че раздялата няма да продължи много дълго, че раздялата няма да продължи вечно, но точно така се случи, раздялата продължи вечно и накрая храбрият поглед на Ричи угасна и той умря, първо се разболя, не можеше вече да гони кокошките в двора, не можеше вече изобщо да ходи, кашляше, баща й го завиваше с едно одеало, но Ричи започна да трепери, спря да яде и да пие и накрая умря и баща й го погребва в края на двора и после винаги, когато минаваше по пътеката оттам, очите му се навлажняваха и добре че никой не виждаше това; сега този месец баща й

ще навърши деветдесет години, разбира се, ще се чуят по телефона, тя би му изпратила и картичка от нейния далечен френски град близо до атлантическото крайбрежие, но вече никой не праща картички, картичките останаха в миналото, като онази циментова пътечка под лозницата до старата им кирпичена къща, тя беше на пет, но още не можеше да казва „р“, бяха измили пътечката с маркуча и тя изскочи боса и се затича по нея, като викаше силно „Лала боса“, „Лала боса“, името й беше друго, в него имаше буквата „р“, но тя още не можеше да казва „р“ и затова наричаше себе си Лала, после се научи да казва „р“, разбира се, дори когато научи френски, френското й „р“ звучеше много богато и неподражаемо, съвсем като на истинска французойка; и докато пътува сега с трамвая до другия край на града в неделното утро, където се намира гръцката църква, за да присъства на литургията, кой знае откъде в главата й се промъкна това „Лала Боса“, то остана в главата й дори когато миряните в църквата, дошли от различни краища на света в този далечен френски град близо до атлантическото крайбрежие, започнаха да казват едни след други думите на молитвата „Отче наш“ всеки на своя език, на румънски, на руски, на украински, на гръцки, на български, накрая сирийците казаха „Отче наш“ и на арамейски, арамейският звучеше толкова меко, приличаше на някаква птича песен, в него, чудно, сякаш имаше място и за това „Лала Боса“, което донесе спомена, още докато пътуваше с трамвая, за онази циментова пътечка, измита с маркуча под лозницата до старата кирпичена къща, където тъкмо сега майка й минава и вдига от време на време глава като птица...

В организация на ДАБЧ

Босилеградски певци и танцьори участваха във „Фолклориада“ в София

Фолклорният ансамбъл и певческата група „Босилеградско славейче“ към Културния център „Босилеград“ от 17 до 19 октомври участваха във „Фолклориадата“ в квартал Панчарево в София, която за втора поредна година организира Държавната агенция за българите в чужбина със съдействието на район Панчарево - Столична Община. Освен нашия танцов състав в мероприятиято взеха участие и български ансамбли от Украйна и Молдова, както и ансамбли от селата Бистрица, Железница, Казичане, Лозен и Панчарево от Република България. В рамките на концертната програма босилеградските танцьори се представиха с танци и хора от Босилеградско крайще.

Инициативата е проведена под патронаж на г-жа Мариана Николова,

зам. министър-председател по икономическата и демографската политика на Р. България.

Държавната агенция за българите в чужбина връчи грамота на босилеградския ансамбъл и му подари народни носии и книги. По време на „Фолклориадата“ за нашия състав ДАБЧ бе осигурила тридневен престой в хотел на Боровец.

Община Босилеград и този път пое разностите за транспорта на фолклорния ансамбъл към Културния център „Босилеград“, а предварително закупи и нови кожени опинци за момчетата от танцовия състав. Нови опинци получи и танцьорките, но техните бяха дарение на частната транспортна фирма „Тасе турс“ от Босилеград.

П.Д.Р.

В Галерията „Методи Метод Петров“ в Цариброд

Изложба на Георги Йосифов

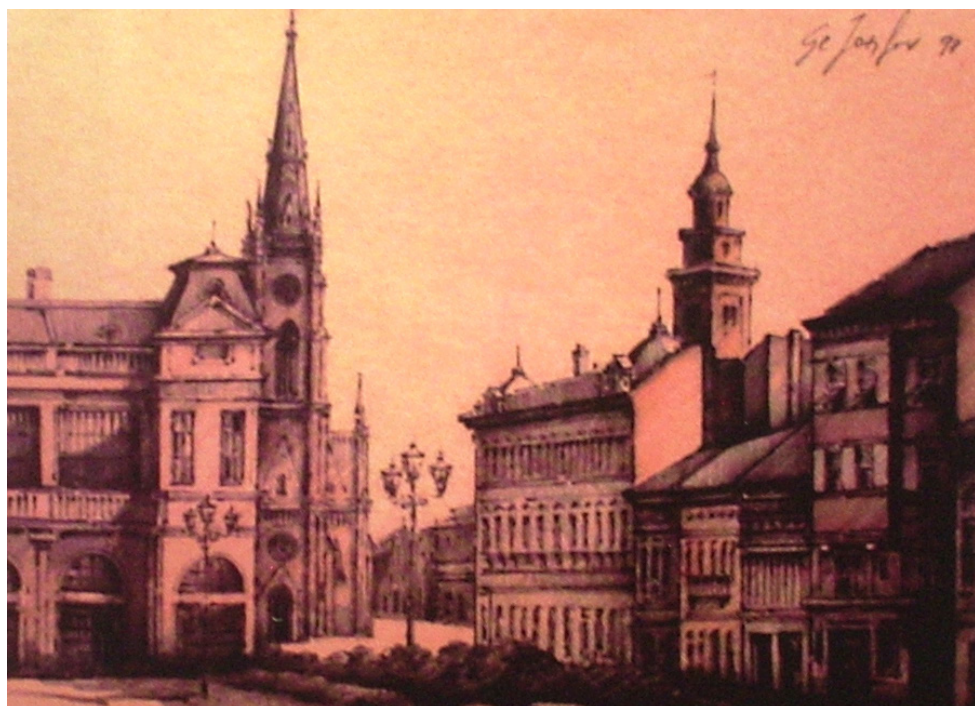
Царибродската галерия „Методи Метод Петров“ отново бе домакин на художник по потекло от общината. Тези дни своите творби експонира Георги

телност“, „бравурозност в рисуването“, „занаятчийско умение“ и др.

Изявата на Георги Йосифов официално бе окачествена като ретроспективна, поради следните факти: представени са творбите му, създадени в различни периоди от художествената му кариера, техниките, в които са изработени, са най-различни (масла, акварели, рисунки...). Досега в родния си Цариброд той е експонирал няколко пъти.

Георги Йосифов несъмнено е един от най-значителните художници от българското малцинство в Сърбия на всички времена. Роден е през 1955 година. Най-напред е завършил Полувисше педагогическо училище в Белград (специалност Изящни изкуства) през 1977 година, а четири години след това се дипломира в Академията на изкуствата в Нови Сад (специалност Живопис) в класа на професор Бошко Петрович.

Освен с живопис той се занимава и с илюстрация, театрална живопис

Йосифов, който десетилетия наред живее и твори в Нови Сад. Проявата бе открита пред голям брой почитатели на изобразителното изкуство, приятели и роднини на художника. Приветстваха ги управителят на галерията Зоран Андонов, както и самият автор.

В каталога, който по случай изложбата отпечата галерията, е поместен текст на писателя Мича М. Тумарич, в който той анализира творчеството на Георги Йосифов: „Фантастични масла върху платно. Чудесни акварели. Изключителни рисунки. Иновативни цветни пастели. Тези техники за рисуване са представени в тази царибродска самостоятелна изложба, тридесет и пета поред. Авторът е единственият и уникален - Георги Йосифов! Художник – сръбски и световен. Художник със специален възглед и вдъхновение. Създател на огромна енергия. Това се вижда от броя на произведенията, но и от постоянното им качество. По красотата..., необикновеността..., разнообразието... Наистина в богатия опус има много причини за похвали. От мистично творчество, до красиви пейзажи. От обикновени, до необичайни. От бойни петли, до критика на бюрократията...“, казва между другото Тумарич.

Описвайки нататък творчеството на Йосифов, авторът използва следните епитети и изрази: „зрял художник“, „художник със силно изразена чувствителност“

и сътворяване на сценични оформления. В кариерата си е сътворил над 200 художествено-сценични творби в страната и чужбина. Автор е на стотици илюстрации в книги за деца, както и в учебници.

В актива си е записал общо 35 самостоятелни изложби в страната и чужбина: Цариброд, Белград, Вуковар, Борово, Нови Сад, Шид, Ветерник, Будапеща, Сисак, Генерал Родригес и Сан Луис... Участвал е в около 200 колективни изложби, както и в около 150 художествени пленера.

Б. Д.

Тези дни в Цариброд

Прожектирани български игрални филми

Посолството на Р България в Белград и Центърът за култура в Цариброд във вторник и сряда организираха проява под название „Дните на българското кино“, в рамките на която бяха прожектирани филмите: „Лили Рибката“, „Радио грамофон“, „Дъвка за балони“ и „Безкрайна градина“.

Входът за всичките филми бе свободен.

Б. Д.

Важно събитие за забърдското село

„Радейна“ пак в с. Радейна

Както и през лятото, така и този път, някогашната ученическа стая, в която филмът бе прожектиран, бе запълнена почти до краен предел.

В село Радейна, в района на Забърдие, неотдавна за втори път бе излъчен документалният филм под наслов „Радейна – огнището на живота“, който изготви ДИП „Продакшън“ от Цариброд.

Пред многото посетители, запълнили почти до краен предел някогашната ученическа стая в рамките на закритото преди години радеинско училище, в която се състоя прожектирането на филма, говориха известният царибродски лекар д-р Никола Йорданов, който е по потекло от селото, и продуцентът на творбата Даниела Апостонова Виденова, докато 86-годишният Петър Геров, учител в пенсия и поет от Княжевац, по произход също радеинчанин, декламираше свои стихове.

Лекарят, който във филма е и главен разказвач, благодари на Министерството на културата и информиранието, което финансово е подкрепило проекта, както и на ДИП „Продакшън“, която е изготвила филма и по този начин способствала обичаите и традицията в селото до определена степен да се отърват от забора.

Виденова благодари на всички участници във филма, както и на членовете на

екипа, който изготви творбата. Тя изрази недоволството си от факта, че филмът не бе подкрепен финансово от общинския конкурс за съфинансиране на медийни съдържания, но изрази удовлетворението си от факта, че подкрепя за реализирането на начинанието е пристигнала от съответното министерство.

Споделяйки по твърде експресивен начин стиховете си, посветени предимно на родното му село, Геров накара определени посетители дори да се просълзят.

След прожекцията в ученическата стая присъстващите се пренесоха в местния етно-ресторант „Панчина кавена“, където продължиха разговора предимно по темата за с. Радейна в миналото, настоящето и бъдещето.

Нека да отбележим, че премиерата на филма „Радейна – огнището на живота“ се състоя в края на юни т.г. на същото място. И тогава, както и този път, публиката прояви огромен интерес за него. Присъстваха не само настоящи жители на селото, но и хора, чието потекло е от тук, както и пристигнали в селото от други краища на Царибродско.

Събитието организираха ДИП „Продакшън“ и Местната общност на с. Радейна, с техническа подкрепа на ОУ „Христо Ботев“ и Интернет-портала ФАР.

Б. Д.

Конкурс на Института за обществено здраве от Белград

Награди за две деца от Цариброд

Две момичета от Цариброд получиха награди на ниво на Пиротски окръг от конкурс, който по темата „Правилното хранене – достъпно за всички, за света без глад“ обяви Институтът за обществено здраве „Д-р Милан Йованович Бабут“ от Белград. Това бяха Данка Бойкова, възпитаничка на Детската градина „8. септември“, и Лара Иванова, ученичка в седми клас на ОУ „Христо Ботев“.

Бойкова получи наградата за изобразителна, а Иванова – за литературна творба. Първото момиченце триумфира в категорията на деца на предучилищна възраст в окръга, докато второто бе най-успешно на окръжно ниво в категорията на ученици от пети до осми клас на основните училища.

Наскоро в Цариброд

Трети фестивал на духовите оркестри

От 31 октомври до 3 ноември ще се проведе третият „Фестивал на духовите оркестри Цариброд“, в който участие ще вземат общо четири окрестъра и то два от България и по един от Република Сръбска (БиХ) и Словения.

От България ще се представят оркестрите от Ботевград и Враца, от Република Сръбска ще гостува полицейският оркестър на този босненски ентитет, а от Словения -пожарникарският оркестър „Лоче“ от квартала Добова, Община Брежице.

Организатори на фестивала са Неправителствената организация „Паметник“ и Центърът за култура в Цариброд с подкрепата на Община Цариброд.

Предвидено е дефиле на оркестрите из главната царибродска улица, докато изпълненията им ще са в салона на Центъра за култура. Основателите на проявата възнамеряват да организират и кръгла маса, на която ще се говори за възстановяването на духовата музика в Цариброд.

Б. Д.

НАСЪРЧАВАНЕ НА МЛАДИ ПИСАТЕЛИ ОТ БЪЛГАРСКОТО МАЛЦИНСТВО В СЪРБИЯ

Основна духовна и национална цел на числящите се към българското малцинство в Сърбия е да се съхрани българският език и да се укрепи българската идентичност на новото поколение българи, за да се опази българският дух и зад границите на България. Духът има много измерения, а едно от тях е и словото. Литературата е поле с неизмерими възможности за духовна проява. Малцинствената литература на българите в Сърбия може да се гордее с произведенията на проявените си прозаисти, поети, езиковеди и литературни критици, но, анализирайки ситуацията в тази област през последните няколко години, очевидно е, че е настъпила криза и в творческата и в издателската ѝ дейност. Вярно е, че живеем във времена, когато за културата се отделят недостатъчно средства, но все пак трябва да си зададем два много важни въпроса: Какви усилия полага българската държава да запази българския дух у сънародниците си зад граница? Какви условия полагат сръбските държавни институции, за да удовлетворят необходимите национални и духовни нужди на числящите се към българската национална общност в Сърбия в рамките на осъществяването на малцинствените им права?

За преодоляване на кризата българската национална общност в Сърбия се нуждае от помощ и съдействие и от двете държави: от всичките им държавни институции, правителствени и неправителствени организации, от местните самоуправления. Необходимо е да се намерят не само материални средства, но и да се разработят и реализират нови планове с нови начинания. Първото и най-важно начинание е насърчаването на млади литературни таланти. А българската национална общност в Сърбия е голямо съкровище на такива таланти.

И покрай факта, че хорариумът от часове по български език и литература е минимален и в основните и в средните училища в общините Босилеград и Цариброд, където живеят най-много принадлежащи към българското малцинство, българският дух живее у младите българчета, които с любов творят на родния си език. От най-ранна възраст, още от детската градина трябва да се провеждат литературни инициативи, посветени изцяло на децата, които обичат да четат, но и мечтаят да пишат. Да се провеждат творчески работилници, в които децата ще развиват таланта си и ще се учат от менторите си по забавен и увлекателен модел. Основен фокус на всички посочени инициативи трябва да бъде правилната употреба на българския език и неговото многообразие, а основна цел е да се създаде форум, който да подпомага децата с извънни интереси в областта на литературата, да насърчава техните заложи и да им дава възможност за изява. Но цялостно погледнато, най-силно насърчаване може да се осъществи чрез наградни конкурси за най-добри литературни творби. За насърчаването на младите таланти са необходими подкрепа, помощ и съдействие и от родителите и от учителите им. В

училище се възпитава отношението и любовта и към словото. Най-ценните неща, които децата могат да придобият от литературата, е богатството на езика - литературата обогатява и речника и духа им. За насърчаване на литературните им заложи значителна роля могат да изиграят и кръжоците по българска литература, под ръководство на първите им ментори - учителите по български език и литература. Все пак най-доброто средство за насърчаване е публикуването на творбите на младите таланти. За съжаление вече не съществува детското списание „Другарче“ на Издателство „Братство“, което подпомогна на всички млади литературни таланти от българската общност в Сърбия да „направят първите си литературни крачки“, както и списанието за литература и просвета „Мост“, на същото издателство, което, публикувайки техните литературни творби, им предостави възможности да се оформят като писатели. Българското малцинство се нуждае именно от такива списания и надяваме се, че в скоро време държавните институции на Сърбия и България ще подсилят средства за тези списания или някои нови, които ще публикуват творбите на младите литературни таланти и ще им предоставят възможности за тяхното израстване в областта на литературата.

Малцинствената литература на българите в Сърбия и днес няма своя асоциация. Оредяха и литературните четения на проявените писатели и поети и в двете общини, в които живее най-голям процент българи. Издателската дейност е предимно в рамките на общинските центрове за култура. Кой е този който би отпуснал средства за публикуване на книга на неизвестен млад автор? Как тогава да насърчаваме талантливите млади писатели?

Живеем във времето на интернет пространството и много добре сме запознати с възможностите, които предоставят свободата и необятността му. И сами осъзнаваме, че интернет е място, свободно от разни „експерти по литература“, където няма цензура и „помощ от журито“. За насърчаване на младите писатели от малцинствената ни литература е необходимо да се учреди асоциация на млади писатели в интернет. Подобно на онази, която бе учредена през 2006 г. в София. Нека вземем пример от тази асоциация. Мисията на асоциацията на младите писатели от българското малцинство в Сърбия

би трябвало да бъде създаването на подходяща среда и условия на развитие на младите хора, които ще творят в интернет, и създаване на възможности за развитие на младите литературни таланти.

Основните цели на тази асоциация би трябвало да бъдат:

- 1) създаването на подходяща среда и условия за развитие и усъвършенстване на млади автори от малцинствената ни литература в началото на творческия им път;
- 2) осигуряване на безплатна възможност всеки един млад автор да може да публикува творбите си в интернет пространството;
- 3) осъществяване на взаимодействие с неправителствени организации и държавни институции на България и Сърбия и органите на местните самоуправления на Цариброд и Босилеград за стимулиране на развитието на младите творци, публикуващи в интернет;
- 4) организиране и участие в литературни инициативи, имащи за цел стимулиране на творческите заложи на младите литературни таланти от малцинството ни;
- 5) защита на правата на младите автори, публикуващи в интернет и
- 6) представяне и популяризиране на творбите на младите автори и в чужбина.

Тези цели могат да се постигнат само чрез следните средства:

- 1) организиране на литературни четения и семинари, както и срещи на младите творци с проявени писатели от малцинството и известни български писатели;
- 2) организиране и участие в конкурси, имащи за цел популяризиране на творчеството на млади и все още неизвестни писатели от редовете на българското малцинство в Сърбия;
- 3) разработване и поддържане на социална мрежа в интернет, особено форум за свободен обмен на техни идеи и мнения;
- 4) разпространяване на специализирана литература и други материали, имащи за цел насърчаване развитието и усъвършенстването на младите творци, публикуващи в интернет;
- 5) издаване на печатни материали, публикации в печатни и електронни издания, медийни изяви.

Съвременните електронни технологии постоянно се усъвършенстват и ни предоставят все по-голяма гама от възможности за реализиране на нови проекти на литературното поле. Писаната реч има голяма нужда от тях. Трябва да използваме всички технически и електронни възможности на нашето време, за да подкрепим изявите на младите таланти, творци на бъдещите литературни шедеври на малцинствената ни литература. Само благодарение на техните литературни творби ще запазим българското си самосъзнание и българската идентичност и ще тачим българското и българщината отвъд западната граница на България.

Автор: **НОВИЦА ИВАНОВ**
В Белград, 21.10.2019 г.

В рамките на Детската седмица в Босилеград

РЕДИЦА МЕРОПРИЯТИЯ ЗА МАЛЧУГАНИТЕ

В рамките на Детската седмица, която тази година се проведе от 7 до 13 октомври, основното училище и детската градина в Босилеград организираха редица мероприятия под мотото „От правата всички - лесно да се възползват децата“. По традиция през цялата седмица в основното училище бяха намалени часовете, а след учебните занятия се провеждаха забавни и развлекателни игри и спортни състезания. Децата се надпреварваха в надбягвания с чували, с чаши с вода, теглене на въже, рисуване по асфалта с разноцветни тебешери и други развлекателни игри, а премерваха сили и в турнирите по волейбол, футбол на малки врати, играеха и се забавляваха.

На откритата сцена в училищния двор бе организирана и културна програма, в рамките на която със стихотворения, песнички, модерни танци и скетчове, учениците отправиха послание към възрастните за правата на децата и тяхната закрила.

И тази година централно събитие в рамките на отбелязването на Детската седмица бе традиционният маскарад, в който взеха участие всички ученици от началните класове от централното и подведомствените училища в общината, както и малчуганите от детската градина. Събитието предизвика голям интерес и много емоции, както при децата, така и при възрастните граждани на Босилеград. Маскираните малчугани, придружавани от учителите си и възпитателките дефилираха из централните градски улици, а възрастните ги поздравяваха с нескрито въодушевление и бурни аплодисменти. Децата бяха преобразени в герои от детските приказки и анимационни филми, в лекари, полицаи, учители, пирати, стари баби и дявоци и др.

В отбелязването на Седмичата, посветена на правата на децата, активно се включи и Радио Босилеград, което в продължение на пет дни излъчва специално предаване, в рамките на което ученици от основното училище припомняха на слушателите за правата на децата.

Тази година Детската седмица отбеляза и значителна годишнина, 30-години от приемането на Конвенцията на ООН за правата на детето. Целта на отбелязването на Седмичата на детето бе да се привлече вниманието на обществеността към правата на децата и да им се осигурят възможно най-добри условия да растат и да се развиват.

П.Л.Р.

Предстои ни празника на една от най-почитаните светици – Света Петка

Света Параскева (Петка) е особено Собичана и почитана светица в целия православен свят. Преподобна Параскева е живяла в края на X и началото на XI в. (чества се на 27/14 октомври, сред народа известен като Петковден). Родена е в селището Епиват близо до град Каликратия (Мраморно море), а родителите ѝ били благочестиви и уважавани християни. Когато била на 10 години, тя чула гласа на Исус Христос в храма и оттам нататък целия си жовот посветила на вярата в Него и Неговото учение. Сменила дрехите си с просешки и често раздавала от своето имущество на бедните. Напуснала дома си и обходила светините на Константинопол, където останала няколко години. По-късно заминала за Йерусалим и Божи гроб и се установила в Йорданската пустиня. Там прекарала много години. Предусещайки смъртта си, Преподобна Параскева се завърнала в Епиват и след две години тихо угаснала, водейки усамотен и

свят живот. Тъй като била непозната в родния си град, св. Петка била погребана като чужденец извън градските стени. Дълги години гробът на светицата бил забравен, докато не се случило на същото място да бъде погребан пак чужденец. Скоро тя се явила в съня на двама местни християни, като ги помолила да извадят мощите ѝ и да ги пренесат. Оттам нататък нетленните ѝ мощи са местени много пъти. Живота ѝ и посмъртните чудеса вдъхновено е описал св. патриарх Евтимий.

От 1238 г. до падането под турско робство мощите на Преподобна Параскева почивали в църквата „Св. Петка Търновска“ във Велико Търново, България. За известно време били преместени и във Видин, а 1397 г. (по времето на османското иго), когато сръбската страна се управлява от княз Стефан Лазаревич, княгиня Милица ги измолва от султан Баязид и те биват пренесени в Сърбия. На Калемегдан в Белград,

където била построена и църква в чест на светицата, близо до която и днес съществува аязмо с чудотворна вода, мощите останали до 1521 г. След Белград те били пренесени в Цариград, а през 1641 г. били положени в църквата „Три светители“ в град Яш (Северна Румъния) – където се намират и днес, а мястото посещават поклонници от цял свят.

Във всички православни храмове на този ден ще бъде отслужена празнична Литургия. Особено тържествено, както всяка година, ще бъде в храма, посветен на светицата, в село Смиловци, където се събират голям брой нейни почитатели и където се спазва традицията на раздаване на молитвена чорба от семействата, обrekli се за това нещо.

Честит празник на всички и нека Света Петка откликва на всеки, който се обърне към нея с молитва и искрена вяра!

Д.Х.

Учители от българския град Симитли посетиха босилеградското основно училище

По случай Международния ден на Учителите, Основното училище „Георги Димитров“ в Босилеград бе домакин на над 40 учители от Средното училище „Св. Св. Кирил и Методий“ от българския град Симитли, начело с директорката Тания Янкова и зам.-директорите Борислав Дафков и Йорданка Памуклийска.

Делегацията от Симитли бе посрещната от директора на босилеградското училище Методи Чипев и сътрудниците му. По време на разговорите представителите на двете училища обмениха опит по отношение на организирането и реализацията на учебните програми, а бяха направени и начални договори за укрепване на сътрудничеството между двете учебни заведения чрез организиране на спортни състезания, културни мероприятия и други прояви.

Представяйки своето училище, директорката Тания Янкова изтъкна, че Средното училище „Св. Св. Кирил и Методий“ е създадено през далечната 1913 година, в момента в него се учат 640 ученици от 1 до 12 клас. Тя заяви, че отскоро в училището им е ангажирана

и една учителка по потекло от Босилеградско - Верица Арсов, която е начален учител по английски език.

Учителите от Симитли подариха на нашето училище комплекти книги за училищна лектира по български език - произведения на Йордан Йовков, Христо Ботев, български народни приказки и друга литература, както и буквари по български език.

П.Л.Р.

Осма „Вурдиада“ в Бабушница

На 19 октомври тази година за осми пореден път в Бабушница се проведе гастро-туристическото мероприятие „Вурдиада 2019“. Туристическата организация на Бабушница по повод проявата подготви интересна програма. Вечер преди откриването Ивана Селаков изнесе концерт в Спортния център, с който бе дадено начало на традиционното събитие и начало на доброто настроение. „Вурдиада 2019“ бе организирана с подкрепата на Община Бабушница и Министерството на търговията, туризма и телекомуникациите.

Мероприятието събра 190 участници, от които 40 се състезаваха в приготвянето на млечния специалитет – вурда (извара), по който Бабушница е известна, докато другите участници се състезаваха

в приготвянето месни специалитети, стари занаяти и сувенири.

Сред състезателите в приготвянето на месните специалитети бе и Сдружението „Милунка Савич“, за чиято дейност писахме в един от предишните броеве на вестника. Милена Цекич и останалите членове на Сдружението се представиха добре и спечелиха трето място.

Тази година за първи път бе организирана и „Лужнишка ората“ с цел лужнишкият диалект да се запази от заборава.

Промотър на състезанието бе Ненад Гладич, известен като Лепи Бърка, автор на кулинарното предаване «Гастро-номад» по РТС.

С.Дж.

В организация на Фондация „Българска памет“

Гимназисти от Босилеград на семинар в София

18 ученици от босилеградската гимназия взеха участие в семинара на тема „Бъдещето на Европа и младите хора - умения и професии на утрешния ден“, организиран от Фондация „Българска памет“. В семинара участваха и техни връстници от България и Северна Македония.

Събитието е организирано по проект „Стимулиране на младежката заетост и свързаност между младите хора от ЕС и Западните Балкани чрез придобиване на

бизнес умения и кариерна ориентация за професиите на бъдещето“, съфинансиран по програма „Еразъм +“, ключова дейност „Образователна мобилност за граждани“. Партньори по проекта на Фондация „Българска памет“, чийто основател е д-р Милен Врабевски, Сдружението ГЛАС от Босилеград, Р. Сърбия, и Сдружението за Македонско-Българско приятелство от Битоля, Северна Македония.

Условието за участие в семинара било

учениците да напишат есе на тема „Бъдещето на Европа и младите хора - умения и професии на утрешния ден“.

По време на петдневния семинар лекции на учениците изнасяли специалисти от различни области на ИТ технологиите и бизнеса, а те са имали възможност да научат полезни неща за изграждането на комплекс от дигитални и бизнес умения, допринасящи за образователната им и кариерна ориентация.

П.Л.Р.

Пчинска футболна лига

„Младост“ записа една победа и една загуба

Футболистите на „Младост“ спечелиха с 3:0 като домакини срещу БСК от Буяновац в мача от седмия кръг от тазгодишното издание на Пчинска футболна лига.

Възпитаниците на Владица Манасиев бяха по-добрият отбор през целия мач и накрая заслужено триумфираха. През по-голямата част от срещата гостите играха с девет души, тъй като започнаха двубоя с десет футболисти на терена, а през първото полувреме се контузи един техен играч. Футболистите на „Младост“ се възползваха от численото превъзходство на терена, постоянно атакуваха противниковата врата и накрая заслужено спечелиха трите точки. Две попадения за победата на „зелените“ вкара опитният Мирослав Георгиев, а един път се разписа и централният нападател

Драган Джокич.

В 8 кръг „Младост“ загуби с 3:4 от „Минералац“ във Вранска баня. Голмайстори за нашия отбор в този мач бяха Дарко Трайков, Небойша Йорданов и Игор Иванов.

Във временното класиране босилеградска „Младост“ заема 9-та позиция със 6 точки от пет изиграни мача. Начело в класирането е „Алакинец“ с 19 точки, а следват „Търновоц“ със 16 и „Челик“ с 14 точки.

В следващия кръг „зелените“ посрещат лидера във временната класация „Алакинец“. Мачът на стадиона „Пескара“ в Босилеград е насрочен за 27 октомври (неделя) от 13,30 часа.

П.Л.Р.

Общинско състезание по баскетбол за гимназисти

Третокласниците от босилеградската гимназия спечелиха първо място на Общинското състезание по баскетбол за гимназисти, което миналата седмица се проведе в Босилеград. На финала отборът на трети клас се наложи с 34:32 точки над четвъртокласниците. На трето място се класираха баскетболистите от първи клас.

Състезанието се проведе под ръководството на преподавателите по физическо възпитание в тукашната гимназия

Владица Митов и Борис Чипев, а съдия бе Владан Васев доскорошен треньор на баскетболната секция „Младост“.

Преподавателите сформираха отбор, в чийто състав са 10-те най-добри баскетболисти на турнира и те ще представят нашата гимназия на Окръжното състезание по баскетбол за ученици от средните училища, което ще се проведе в Сурдулица на 7-ми ноември.

П.Л.Р.

СПОРТНА МОЗАЙКА ОТ ЦАРИБРОД

Отборът на „Балкански“ претърпя първа загуба в тазгодишното издание на Зона Изток. Царибродският отбор загуби като гост на „Тимок“ с резултат 2:0. Мачът бе игран на 19 октомври в Зайчар.

„Балкански“ ще бъде домакин на класирания на второ място „Каблови“. Мачът ще се играе на 26 октомври на стадиона в Спортния комплекс „Парк“.

Осмият кръг от първенството на Пиротска окръжна лига бе успешен за отбора на „Желюша“, който записа убедителна победа с резултат 5:0 (4:0) при гостуването си на „Слога“. Мачът бе игран на 20 октомври в Мали Йовановац. Две попадения за „Желюша“ реализира Стефан Йорданов в 12-ата и 82-ата минути. По един гол добавиха Никола Димитров, Владимир Гогов и Станислав Маринков.

В следващия кръг „Желюша“ посреща отбора „Напредак“ от Извор в Спортния комплекс „Парк“.

Във втория кръг на Първа регионална

лига „Изток“ димитровградските баскетболисти навиха с 77:86 отбора на „Юниор“ в Ниш.

След два изиграни кръга те осъществиха частичен успех. Следващия мач ще се състои на 24 октомври в спортната зала в Димитровград, когато ще им гостува отборът „Морава“ от Владичин Хан.

Миналия уикенд бе успешен за лекоатлетките на „Балкан“ от Цариброд, тъй като спечелиха златен, сребърен и бронзов медал на състезанията, които се проведоха в българските градове Луковит и Враца. Яна Борисова в дисциплината овчарски скок завоюва златен медал, а Селена Стаменова – сребърен от състезанието във Враца

В Луковит се проведе традиционният Международен турнир крос кънтри „Луковитски моми 2019“. Най-успешна бе Стефани Илиев, като спечели бронзов медал в дисциплината бягане на 2000 м.

На 9 ноември се навършва ЕДНА ГОДИНА от смъртта на **ИВАН СТОИМЕНОВ** (Гагулски) от Босилеград (1941 - 2018)

Панихида ще отслужим на 9 ноември 2019 г. от 11 часа на босилеградското гробище. Каним роднини и приятели да ни придружат.

Отиде си тихо, но ни остави спомен за твоята кроткост и доброта! Винаги в сърцата си ще пазим хубавите спомени за теб! Почит към паметта Ти!

Почивай в мир и светлина! От най-близките

На 26 октомври се навършва една година от смъртта на обичаната ни съпруга, майка, свекърва и баба

ВИНКА КОСТОВ по баща **ВАСЕВ** (1930-2018)

родена в Радичевци, живяла в Крушевац. Панихидата ще бъде отслужена на гробищата в 13 часа

Измина една тъжна година, откакто те загубихме, но вечно ще пазим от забрава хубавите спомени за теб. Благодарим ти за добрините и безкрайната ти любов, с които ни даряваше. Почивай в мир!

Опечалени: съпругът Богдан, синовете Велимир и Константин със семействата си

Възпоменание

На 27 октомври се навършват **ДЕСЕТ ГОДИНИ** от изненадната смърт на нашия незабравим

ВАСИЛ ВЕСЕЛИНОВ инспектор за надзор на пазара от Босилеград (1953 - 2009)

Поклон пред светлата ти памет!

Почивай в мир! От семейството

Тъжен помен

На 8 ноември се навършва ЕДНА ТЪЖНА ГОДИНА от смъртта на нашия **ТОДОР МЛАДЕНОВ** (1934-2018)

Панихидата ще отслужим на 26 октомври от 11 часа на гробищата в Димитровград. Каним роднини и приятели да ни придружат.

Вечно ще пазим от забрава хубавите спомени за теб и твоите добрини.

Благодарим ти за всичко. Почивай в мир!

Семейство Младенови

Афоризми - Симеон КОСТОВ

- ❧ Тази власт не я забележавам. Не е във видното поле на чинията ми.
- ❧ Не зная какво му става е тоя народ? Постоянно притиска - хляб, па хляб.
- ❧ Народът си лае, министърският керван си върви.
- ❧ Нека светът приказва каквото си иска, ние и по-нататък ще си бутаме Сизифовия камък.
- ❧ Ако няма опозиция, властта трябва да я измисли. Иначе всички ще смятат, че владее едноумие.
- ❧ Веднага се вижда, че е политик. Постоянно си мие ръцете.
- ❧ Държавата колкото е ваша, толкова е и моя. Нищо чуждо не съм взел - каза тайкунът.

Вицове

- Къде ви е началникът?
- Обядва по това време...
След два часа:
- Дойде ли?
- Не...
- По колко часа обядва?
- Де да знам, той днес е отпускан, може да си обядва, колкото си иска...

Съвет от женен мъж.
Ако жена ви мълчи, по-добре не я прекъсвайте

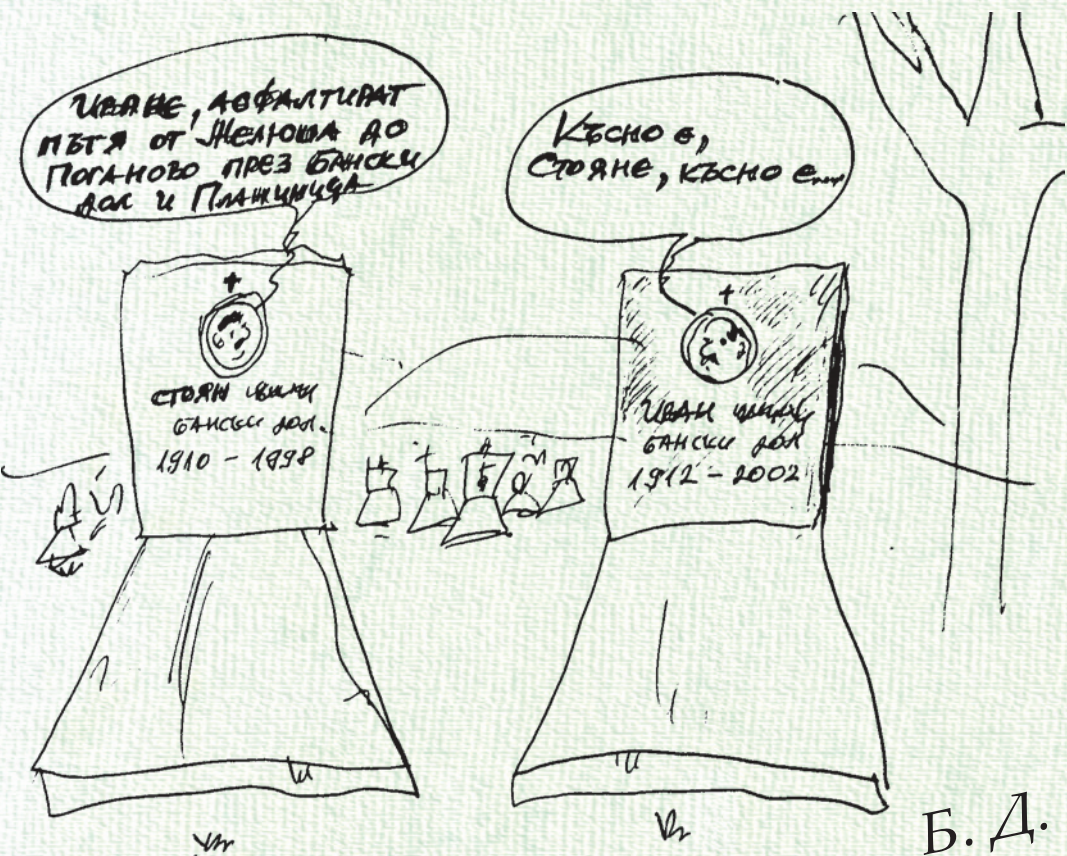
Изискан клиент в ресторант:
- Извинете, имате ли филетирани късчета фини свински деликатеси в желирано чесново канапе?
Управителят към сервитьорката:
- Пенке, дай на момчето една пача.

Моят шеф ми пише:
«Дали може да дойдеш съботата в офиса? Знаем, че си имаш планове за уикенда, но фирмата има нужда.»
Аз:
«Няма проблем, но вероятно ще закъснея, че през почивните дни градския транспорт е ужасен.»

«Добре, кога мислиш, че може да стигнеш?»
«Понеделник.»

«Днес бях на събеседване във фирма. Мениджър човешки ресурси ми даде един лаптоп и ми каза:
- Опитайте се да ми го продадете!
Взех лаптопа и излязох с него от стаята, а след това и от сградата. След няколко минути, когато бях на две пресечки от сградата, ми звънна телефонът и оня от човешки ресурси истерично закрещя:
- Веднага ми върни лаптопа обратно, ясен ли съм?!
Викам:
- Спокойно бе, 500 лева и е твой...»

Събрали се хирург, инженер и програмист и започнали да спорят чия професия е най-стара.
Хирургът казал:
- Моята професия е най-стара - нали Господ е създал жената от реброто на Адам!
Инженерът отвърнал:
- Да, но нали преди да създаде човека, Господ е изградил света от хаоса!
Програмистът се облегнал назад, подсмиснал се и казал:
- А кой според вас е създал хаоса?

Б. Д.

Здраво деда Мане

Рабун

Ко чујем, четим и видим, ви сте си по-убаво прославили празникат - дънът на градът од нас. И по-убаво и по-дълго, цела три дъна и йош по некој дън преди и по празникат. Ама кво да ви правимо - бије ви парата, а и умејете да славите, а и обичате гуляят. Йош ако је муфте. И да славимо додека ни има. Те нџекна с дода Талу пийема кавенце, ка рекоше на телевизияту дека смо све по-малко и ни се лоше пише - че се изгубимо, че се претопимо и само името че остане. Замисли крџз некој век децата да уче - имало на Балканат некигаш илири, келти, мези, серди, шопи... па после нџи бугари, сѣрби, македонци, црногорци и т.н. Деда Мане, верујеш ли дека се најејим ка това помислим и мука ми стане. И ич ме не радује това дека су оформили некикве комисиие да се боре с туя демографску катастрофу, да предложи кво да се прави та да се не претопимо и не нестане. Пошла колата низ нанадолнището и колка нема спирање. И дода Тала мисли исто и не верује у това що се орати.

- Ко да им верујем, каже она. Те снаата остаде без работу, затворише вой продавницуту и остаде на улицу. Замисли, пропаде трговията! Купише гџи двојица преваранти и оплячкаше кво беше остало, а она работила колко за лебачат. Ка сѣга дојде до пензию отишла у Пензийското да оправи за пензию и се върну помѣтавела. Сметаше јадничката дека има околу 25 године стаж, а оно једва се збрале 19 године. Тия двојица лоповие, а и шефовете у старуту фирму последните године не уплачали стажат. Стануло вой мука, прѣскали гџу с воду да гџу свесте и гџу тешили: Ти баремка имаш 19 године стаж, а много твоје другаркѣ немаю ни толко, нема да имаю никикву пензию. Синат узе ретийете, гледа у нџи и раднуту књижицу и рече: - Море жено, па ти имаш решенје, те у књижицуту ти уписане йош две године за Ану (това ми йе трекѣта унука), че минеше над 20 године стаж. - Ма йок, рече му снаата. Това решенје више не важи и обрисали ми двете године за Ану. Е ка ми това рекоше у пензионото, завърте ми се у главуту и изгуби свест. Те тека баба Сускѣ дѣржавата помага да се раджаю повече деца. Па йош пелене нај-скупѣ у свет, раната за децата исто нај-скупа и йош отровна, па майкѣ немаю работу, оне које работе за некою цѣркавицу немаю право на боловање за децата, па ка некоя појде у друго

станѣ, отпуше гџу од работу ...

- За жал, тека йе доде Тало, реко вой. А знајеш ли дека преди 100 године у село се раджала три пути повече деца него ли сѣга у целуту опшину. Било голема сиромасия, немало никиве повластице за женете, а свака ижа била пѣлна с дечица. Са се и времето променило.

- Море Сускѣ, не само времето. Са се промениле и женете. Младете нече да се муче с деца, некоје од нџи ватише светѣт, а теквея бабичкѣ ко нас и да сакаю не може да раджаю. А и нийе ка беомо младе родимо само по две деца и она ватише бели свет. Видиш, по йедно од нџи неженѣно, а дугата две женѣна, ама немаю деца. Сѣга ме много јад що не роди баремка йош две, па барем йедно да остане, да ми роди унуче. Да пригѣрнем унуче, да га щипнем, да га гѣднем, да га апнем, да му се зарадујем. Не знам кво би дала, ма све би дала, да чујем унуче да ме окне - бабо. А гѣк децата! Да га скубне унуче за бѣрковете, че пошашвейе од радост. Ама...

- Кѣути, бабо Тало, че се развивам, че пунем од муку - прекыну гџу я.

- Ма защо да кѣутим. Па знајеш ли, бабо Сускѣ, колко теквея цѣрне кукавице ко нас има у Сѣрбию, у Бугарску, на Балканат. И мислим дека и това кѣутанѣ ни йе докарало до това дередже. Не йе виновна само дѣржавата. И нийе смо си помалко виновне. Сѣга дѣржавата требе да исправля и нџоинѣте и нашете грешкѣ. Ама не требе само да орате дека требе да се раджаю деца, а све да праве наопако. Ко су почели че уведу и порез на майчино млеко, а од другу страну сакаю да се раджаю повече деца. Не знам дали че ме чује комисията, ама мислим дека требе да ману сви данаци на детску рану, за дрейе, за обувкѣ, да школованѣто и леченѣто на децата буде стварно без паре, да се майкѣте пощую и стварно да буду истинскѣ МАЙКѢ. И да променимо нешто у тиквете. Само тека нема да се претопимо, а че се множимо.

Деда Мане, знам да и вије исту муку мучите, ама барем од трите деца имате йедно унуче. Ко мислиш за вревенѣто на дода Талу. Дали че чује комисията?

Айд у здравље

Баба Суска

Ново Братство

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
323.15+659(497.11)
ISSN 2466-4707 = Ново Братство
COBISS.SR-ID 224701964

ВЕСТНИК НА БЪЛГАРИТЕ В СЪРБИЯ
Първият брой излезе на 15 юли 2016 г.
Издава: Издателство "Ново Братство", Ниш,
"Кей 29 декември" - 8
ОСНОВАТЕЛ НА ИЗДАТЕЛСТВОТО:
НАЦИОНАЛЕН СЪВЕТ НА БЪЛГАРИТЕ В СЪРБИЯ

• Директор на Издателството и гл. и отговорен редактор: Мила Васов
• Редакция: Бобан Димитров, Петър Рангелов, Даниела Христова и Снежана Джелич • Технически редактор и компютърен дизайн: Ивица Миленкович
• Електронна поща: prelombratstvo@gmail.com • Телефони: Директор: (тел./факс) 018 242-700,
• Вестникът излиза два пъти в месеца. Ръкописите не се връщат.
• Собствени приходи 330-3002545-68, CREDIT AGRICOLE.
• Печата: "Свен", Ул. "Стоян Новакович", 10, 18000, Ниш, тел./факс +381 (18) 248 142

ISSN 2466-4707
COBISS.SR-ID 224701964

9 772466 470000